

Рефлексії щодо навчання в Інституті масової комунікації

Якби мені 3 роки тому сказали: «Ти будеш навчитися в ІМК. Це та ж журналістика, але не в Інституті журналістики. А розташований він буде в корпусі радіофізичного факультету», то я б закричала: «Аааа!!!» - і втекла б.

Тепер мене абсолютно не турбують ці слова. ІМК не вражає вас червоними доріжками і не катає на ліфті. ІМК не водить вас за руку на прес-конференції, інтерв'ю та інші журналістські заходи. Але він «говорить»: «Якщо ти хочеш, то знайдеш час, щоб їх відвідати. Якщо ти хочеш, то візьмеш достатньо знань для своєї майбутньої професії. Якщо ти хочеш, ніщо не стане тобі на заваді стати професійним журналістом» .

Коли ВДНГ стає студентам ІМК-ашівцям рідним місцем, то переважна більшість не дуже любить вчитися на Мельникова (ця думка – результат не соціопитування, а суб'єктивного спостереження). Від сусідства зі студентами КІМО (так в народі називають Київський інститут міжнародних відносин) віе якоюсь зверхністю на противагу дружним і легким у спілкуванні фізикам, математикам, біологам, кібернетикам. Холодно в аудиторіях, та тепло при розмові з іншими «шевченківцями»!

Щодо викладачів, то вони майже усі ті ж, що й в Інституті журналістики, а, отже, досвідчені й професійні. Приємно серед них зустріти навіть тих, якими починаєш захоплюватися.

В Інституті масової комунікації, безперечно, можна навчитися бути гарним журналістом. Це ж те, за чим ми йдемо до цього вишу, чи не так?

Надія Дрозд

3 курс, ІМК